

Trong buổi họp mặt AHCC miền Nam Cali, AH T.Đ.H, một trong những ái hữu trẻ có nhiều tiềm năng và nhiệt tình để nối kết sợi dây thân ái giữa thế hệ đàn anh sắp rời sân khấu và thế hệ đàn em với nhiều kinh nghiệm cho tương lai, gợi ý tôi viết một bài về sòng bạc quốc tế của thành phố Las Vegas thuộc tiểu bang Nevada. Có lẽ cái thâm ý của chú em họ Trần là muốn tôi viết một cái gì “vô thường vô phạt” không xâm phạm cái tôn chỉ, cái tiết hạnh khả phong, của Lá Thư là không “chính trị chính em, khoe học khoe giỏi, văn tối văn gừng” mà đơn thuần là “giữ cho còn có nhau”, hay ngắn gọn hơn nữa theo anh Trần Sĩ Huân là chỉ gói ghém trong bốn chữ “quan hôn tang tế” (xin lỗi anh Huân không biết có phải tuổi cao mắt mờ không mà tôi đọc ra là quan ôn độ thế !!) Thôi thì cái gì cũng được, gia đình lục lộ chúng ta anh cả nói sao đàn em nghe vậy và bây giờ xin mời các Ái Hữu cùng tôi lên xe đi Vegas.

Ban đêm trên xa lộ Xuyên Bang 15 (I-15) bạn từ hướng Bắc di vào hay từ hướng Nam nhập tỉnh, quang cảnh thành phố Vegas có khác nhau nhưng sức hấp dẫn chung qui vẫn là khó tả! Bạn như con thiêu thân kề cận ánh đèn, như kim nam châm đến vùng bắc

LAS VEGAS: THÀNH PHỐ NHIỀU TÊN, LẮM MÀU

HOÀNG NHƯ NGỌC

cực, bạn háo hức, như sống lại với tuổi hoa niên trong một chiều hò hẹn. Nàng ở đây ngoài cái tên cúng cơm Vegas còn mang rất nhiều biệt danh khá chua cay và ngộ nghĩnh: The Sin City, The Gambleville, The City of Lost Wages, The City Without Clocks, The City that never sleeps, The Garden of Neon you name it!

Cũng khó mà hình dung được cái thành phố này, mà cốt tinh là những sòng bài, đã trải qua nhiều khúc thăng trầm với luật pháp của tiểu bang. Năm 1910 Nevada đã ban hành một đạo luật khắt khe chống cờ bạc. Chỉ cần tung một đồng ken lên đánh cá xấp ngửa

chóng biến Vegas thành nơi thu hút nhất cho sự phồn thịnh của thế kỷ hai mươi.

Las Vegas ngày nay là một đô thị sầm uất và hẻo lánh nhất của nước Mỹ. Khoảng 290 dặm xa và hơn bốn giờ xe nếu bạn từ Los Angeles đến. Khoảng 680 dặm và 10 giờ xe nếu bạn có đủ gân để lái từ San Francisco xuống. Từ Phoenix Arizona qua phải mất hơn 5 giờ xe ròng rã trên 280 dặm đường, trong cái nóng đến hôn mê nếu như bạn lái xe về mùa hạ, và nếu không cẩn thận bạn có thể nambi đường vì xài máy lạnh. Từ Colton, một thị xã thuộc quận San Bernardino nơi tôi ở, phải mất từ

cho một ly rượu cũng bị cấm đoán. Cờ bạc chỉ được tổ chức chơi lén lút. Cho đến năm 1931 Nevada thông qua đạo luật đề xuất bởi ông Phil Tobin, chủ trại chăn nuôi gia súc. Đạo luật này chính thức hóa kỹ nghệ cờ bạc với mục đích dùng lợi tức thuế thâu được ở các sòng bài để tài trợ các trường học công lập (chuyện khá khôi hài là ông Tobin người khai sinh cho một kỷ nguyên cờ bạc ở thành phố hoa lệ nhiều tiền lăm của này lại không bao giờ đặt chân đến Vegas!). Sau đó cộng thêm sự hợp thức hóa nghề mãi dâm, và các luật lệ dễ dãi cho việc ly dị, đã nhanh

3 giờ rưỡi cho đến 4 tiếng mới vào được vùng đất hứa để thấp đèn! Ở độ cao hơn 2000 bộ, cái thiên đường (hay là địa ngục, nếu như bạn có máu đỏ đen, mà ông thần tài lại trốn mất!) nhân tạo này, 12 ngàn năm trước thực tế là một thung lũng với đầm lầy cỏ cây xanh tốt trước khi bị sa mạc Mojave (Mô ha vi) bành trướng xâm lấn và biến thế thành vùng sa mạc khô cằn cát bụi. Quá khứ xa trong lịch sử trước khi nhà thám hiểm Ý Đại Lợi, ông Christopher Columbus (1451-1506) đặt chân lên quần đảo Bahamas thuộc Đại Tây Dương, năm 1492, thổ dân da đỏ từ những bộ lạc đầu tiên, chuyên sống bằng săn bắn và đột phá, cho tới các bộ lạc sau cùng là Anasazi và Paiute đã chiếm cứ nơi này từ 11 ngàn năm trước công lịch (B.C.). Mãi đến năm 1829 tình cờ ông Rafael Rivera, trinh sát viên của nhà buôn Mẽ Tây Cơ Antonio Armijo, hướng dẫn một đoàn 60 người trong cuộc hành trình đến Los Angeles qua ngã đường mòn Old Spanish Trail. Tìm kiếm nguồn nước, ông Rivera khám phá ra mạch suối phun tại đây và đặt tên là Las Vegas (tiếng Mẽ Tây Cơ có

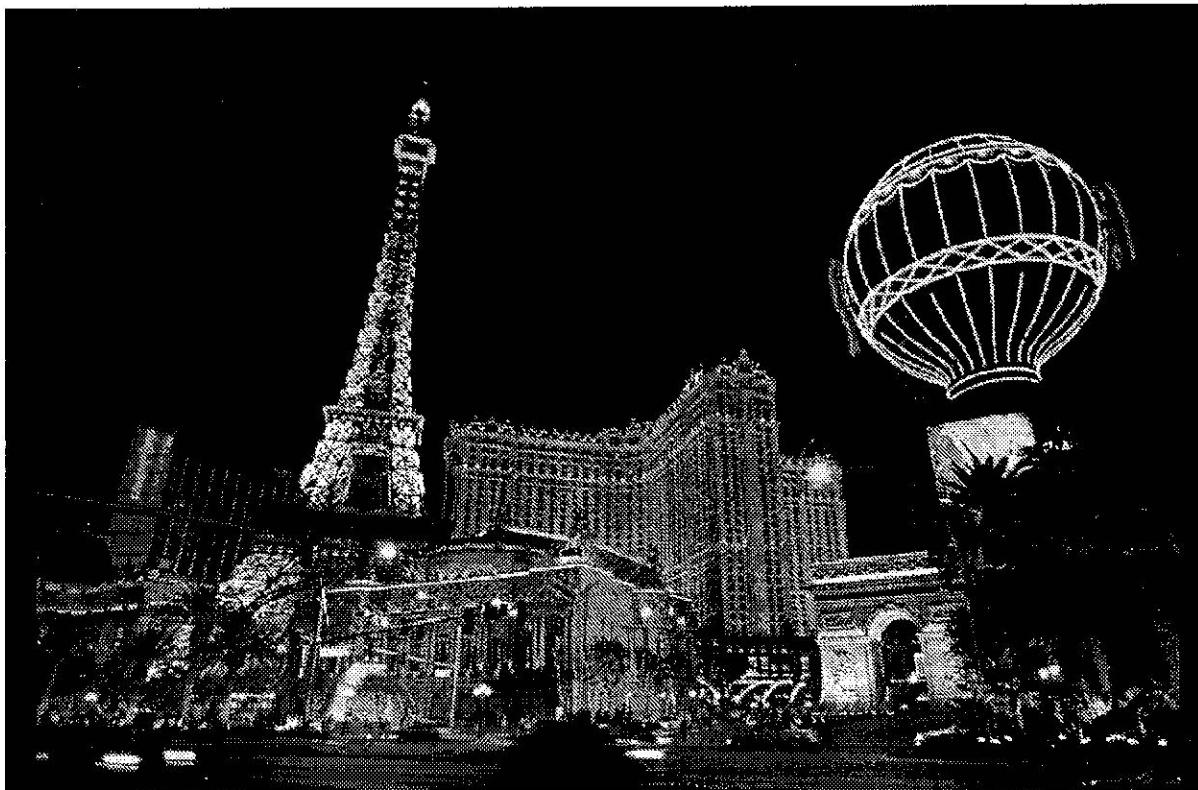
nghĩa là Đồng Cỏ Mùa Mõ). Bao nhiêu biến cố xảy ra sau ngày khám phá ra địa điểm này, nhưng hầu như phải đợi đến khi con đường sắt được khai thông đến đây sự hình thành của thành phố Las Vegas mới được nhen nhúm. Chuyến xe lửa đầu tiên khánh thành vào tháng Giêng năm 1905. Sân ga và bến chứa tọa lạc góc đường Main và Freemont bây giờ là khách sạn và sòng bạc Union Plaza downtown Vegas. Năm 1911, hai năm sau ngày ông William Clark, một nhân vật quyền thế của cơ quan hỏa xa lúc đó, tạo dựng quận Clark (Clark County) thành phố Las Vegas được chính thức sát nhập.

Las Vegas thành phố của đỏ đen, nhiều cuồng nhiệt, lầm lạc nhiều tiền, cái thành phố mà đã một lần nếm qua thì thật khó mà dứt áo. Kẻ đam mê như tôi, mỗi lần đến đây, tôi như một người khác, không phải là một bom ghiền gấp sái, một tay khờ dại si mê thấy người mình yêu bên kia hàng dậu. Tôi như một người vừa được giải thoát khỏi lao tù cải tạo, tôi như người vượt biển chót thấy đất liền. Tôi đến đây không nhất thiết để đánh bạc. Có canh bạc nào lớn

hơn canh bạc mà tôi đã đặt mạng tôi và các con tôi trên biển cả, trước tử thần, để đổi lấy Tự Do trên mảnh đất này. Tôi đến đây để nhìn nhịp sống, để sử dụng cái Tự Do mà tôi đang có. Tôi đến đây để dùng những năm cuối của cuộc đời nếm, mua, cảm giác.

Hai ba giờ sáng, hay bảy tám giờ tối bạn đến đây, quang cảnh cũng chẳng mấy gì thay đổi, Vegas vẫn mỹ miều, sống động, chỉ như người chủ nhà vừa thay áo mới trong buổi tiếp tân. Tiếng nhạc, tiếng máy, tiếng reo hò quyên theo khói thuốc, có một cái gì thật là quen thuộc. The "Sin City", cái tên không giống người, rất khó nghe, được gán ghép cho cái thành phố suốt đêm làm việc này quả là một quan điểm, một cái nhìn định kiến một sự đánh giá không mấy khách quan cho Vegas. Những nhà đạo đức, khó phân chân giả, xem thành phố này là nơi nghiện ngập, cờ bạc, đĩ điếm, là giang sơn của Mafia chở ném héo lánh. Sở dĩ tôi dùng chữ khó phân chân giả vì chắc các bạn còn nhớ, cách đây vài năm có một nhà đạo đức, ngài Jimmy Swaggart, The Honorable Television

Evangelist, tên tuổi của ngài đã được bão chí đưa lên trang nhất. Không rõ ngài truyền bá phúc âm cho "chị em ta" thế nào mà ngài bị mấy ông cò tóm ngay tại trận trên đường phố thị xã Palm Springs. Ngài lên vô tuyến truyền hình đầm ngực khóc lóc xin tín hữu khoan dung xá tội cho ngài. Và một tuần sau đó cũng chính

Paris Casino và Hotel

ngài, nhà đạo đức khó phân chân giả này bị bắt lại y chang cùng một địa điểm cùng một tội danh. Xét cái gươong của nhà đạo đức thì kẻ học trưởng dòng như tôi và người công giáo như bạn khỏi cần đấm ngực mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa khi lái xe vào Vegas.

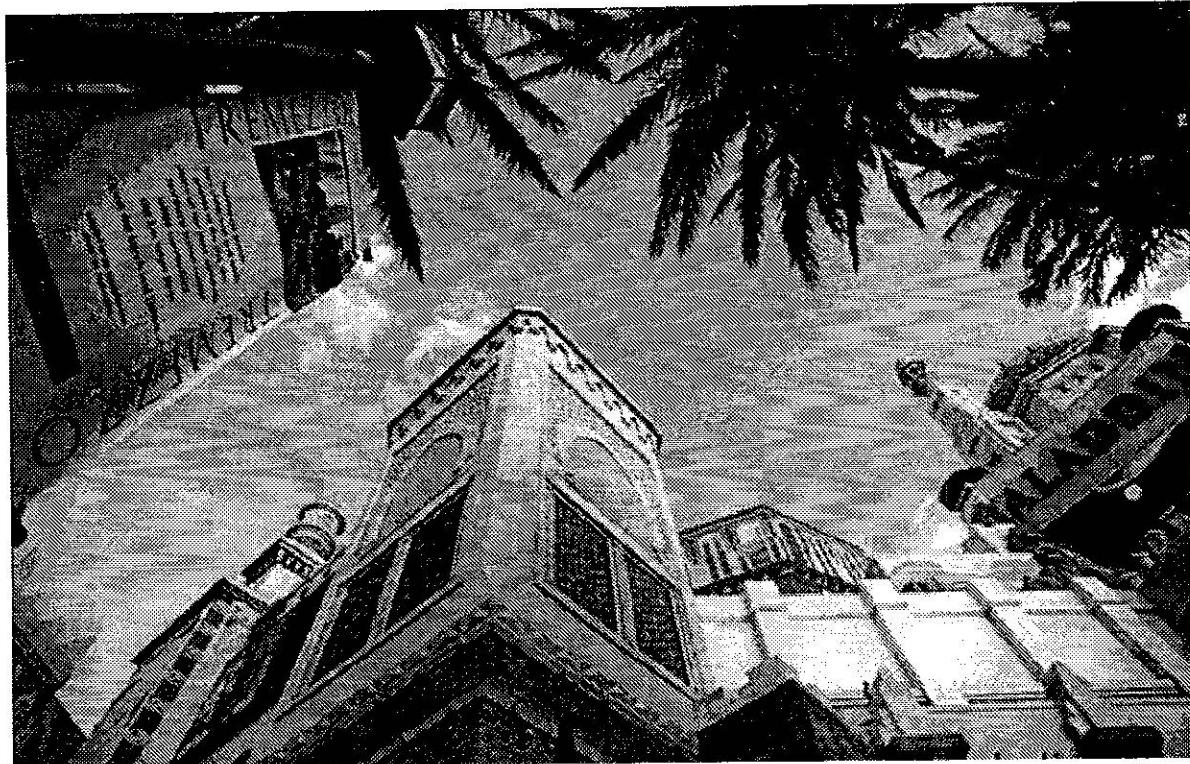
Trong cái xã hội mà “tiền bạc đi trước, mực thước theo sau” rất khó mà vạch một đường

ranh giữa đèn với trăng, giữa chánh và tà. Mấy ông tai to mặt bự, phụ mẫu chi dân, giám đốc này, presidents nọ, bạn tin tôi đi, có thể là những “tên trộm cướp có mòn bài”. Sau mấy vụ xì căng đan mới xảy ra đây tại các siêu công ty Enron, Worldcom người ta mới vỡ lẽ ra rằng chỉ có những tên ăn cắp vật, gangsters nhí, che mặt dí súng ăn

hang mảnh vài trăm bạc trong mấy cây xăng hổ lanh, hay nhà băng tinh lẻ mới thoát khỏi ăn cám tù nầm xà lim đếm lịch, còn những tay trộm cướp đục khoét bạc tỷ khi nội vụ đổ bể ra thì “hang hàng, lớp lớp” cả đoàn thây kiên săn sàng nối đuôi nhau để bảo vệ, biện hộ, cho những tên thiếu mất lương tâm nhưng có thừa tiền bạc. Hung thủ giết một người không từ một gông cũng thăm quan ghế điện! Nhưng những tên đồ té giết cả triệu người như Hitler, Staline và những tên trùm đỏ thì lịch sử dù có ghi chép đó nhưng cũng chẳng tội vụ gì! Với cái luân lý thập phần đảo điên, khó phân chân giả này, cáo buộc cho Vegas là thành phố tội lỗi quả thật bất công.

The Gambleville, The City of Lost Wages, cái biệt danh này thì miệng lưỡi có sắc như dao thì cũng khổ mà chối cãi. Nếu bạn theo bà xã đi shopping, cái ví có thể gầy đi và nhẹ mất vài trăm. Nhưng nếu bạn theo em Vegas shopping thì có thể cả mảnh underwear cũng ra nằm chợ trời. Tôi chắc chắn khẳng định với các bạn cái tên cay cú “Lost Wages” gán ghép cho thành phố

nó thế không có nghĩa là tất cả người nào có máu đỏ đen đến Vegas đều nạp mạng. Lâu lâu trong Casino cũng có tiếng reo hò ầm ĩ, tiếng cười sảng sặc như bà bống bị ma hành, tiếng hú rợn người như tiếng sói gào trăng, đó là lúc có tay nào hit Jackpot! Hơn hai mươi năm tôi sống trên đất Mỹ chỉ khoảng ba bốn lần thấy báo chí và truyền hình loan tin những con bạc được thần tài

Aladdin Casino, Las Vegas

này là do mấy bợm ghiền cháy túi nhái âm ra. Bạn sẽ cho tôi là xao, phóng đại, nếu tôi nói với bạn là nhiều tay chơi đến đây đi Mercedes, lúc về lùi thủ leo lên Greyhound bus! Bà Việt Nam, chủ tiệm Nail này, ông Đại Hàn chủ Restaurant nọ, đến đây vênh vênh, váo váo, bông tai nhẫn hột xoàn loá mắt, đồng hồ Thụy Sĩ loại vua chúa minh tinh màn bạc xài, thế mà lúc về đứng trước cửa Casino xem có người đồng hương để xin tiền đồ xăng, nếu may ra còn cái xế, còn tệ hơn, là phải cả ngày ngoài trời để kiểm đủ tiền leo lên xe buýt. Bà xã tôi còn kể rằng từ ông chủ muốn trở thành người làm công chỉ cần đi Vegas vài lần, không biết bà ấy nói thật hay cố tình răn đe tôi! Nói

gõ cửa. Điển hình nhất là mấy năm trước ở Reno (thành phố cờ bạc sầm uất hạng nhì sau Las Vegas, thuộc miền Bắc Nevada) một bà Mỹ đen trúng Jackpot hơn bảy triệu. Gần đây nhất mấy tháng trước một bà già 74 tuổi trúng 22 triệu mấy trăm ngàn tại một Megamachine ở Bally's Las Vegas, số tiền to lớn nhất trong lịch sử cờ bạc tại đây. Một điểm lý thú ở đây là trong cái kỹ nghệ moi tiền này, nhà chứa cũng như khách chơi cả hai đều mong có màn trúng lớn. Vì có người trúng thì mới quảng cáo thu hút lôi cuốn được những người ôm mộng phú ông! Cứ từ đó thì bạn có thể suy ra cái xác suất được thua ở Vegas. Nó quá nhỏ nhoi đến nỗi họa hoằn lăm trong 10 năm

đến 20 năm mới nghe có người trúng lớn. Thắng được máy móc cờ bạc chỉ là chuyện không tưởng. Với kỹ nghệ điện tử tân tiến hiện nay các máy slots đều được computerize, có nghĩa là mọi dịch vụ đều được điều khiển, thao tác, kiểm soát bằng máy tính điện tử, các chu kỳ thâu nhả, được thua đều được an bài set up. Nói một cách nôm na, máy sẽ nhả ra từ 5% cho tới 10% số thu vào tùy theo set up của Casinos, mà cũng không nhất thiết là hễ cứ lấy vào 100 là nó nhả ra cho bạn 5 đồng 10 đồng ngay. Có thể nó vẫn tích tụ trong máy cho đến lúc nào đó cả số lớn tích tụ được nhả ra mà chủ chưa gọi là Jackpot. Bạn cũng nên hiểu rằng nàng sinh ra đã non mộng thế kỷ, với tuổi đời khá cao, sở dĩ mà em Vegas vẫn giữ được nét lộng lẫy, sức hấp dẫn mãnh liệt với khách làng chơi là do mỗi năm em đầu tư hàng tỉ bạc để đổi hình thay dạng, dùng đủ mánh khoe, diệu nghệ để cảm động lôi cuốn bạn dốc cạn túi tiền cho em! Cho nên nếu bạn không đủ bản lãnh để đương đầu với ngón nghệ của em, thì cứ lấy mắt mà nhìn, chẳng tồn xu nào, còn tay chân thì xin chờ đừng mó máy!

Trước khi chúng ta đi sâu vào những sòng bài to lớn với nghệ thuật điêu luyện trong kỹ nghệ moi tiền, tôi xin được một giây cùng bạn suy nghĩ tại sao khi bạn đi làm trong các công sở Mỹ, công cũng như tư, bạn có cảm giác rằng cái bô óc của nhiều anh Mèo cũng mít đặc, lầm khi mình còn cho là ngây ngô, thế mà tại sao cái nước này trên mọi phương diện nó đều là số một trên trái đất! Và điển hình ở đây bạn có thấy nơi nào trên toàn thế giới có được sự quản lý siêu việt vào những đầu tư vĩ

đại của trí óc và của cải trong cái kỹ nghệ cờ bạc đem cơm áo cho mọi cư dân ở cái vùng mà vũ lượng hàng năm không đủ nước cho chim rứa mỏ!

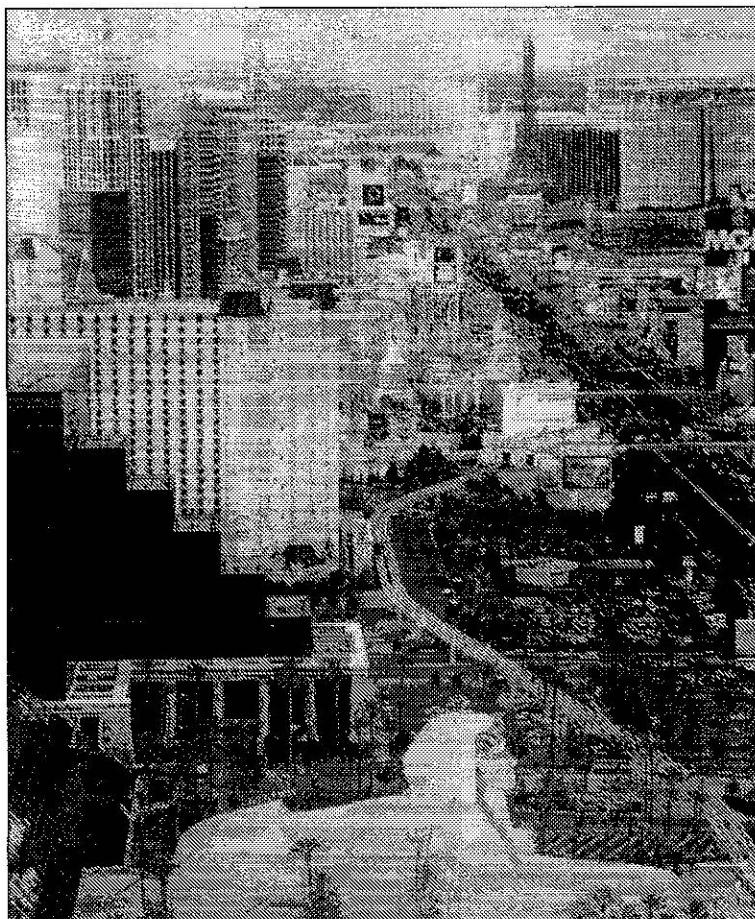
Cái điểm nóng khô cần này sở dĩ có ngày hôm nay không phải chỉ là một sự rủi may như canh bạc. Đây là thành quả về sự thức thời, tài lãnh đạo, và sự nhìn xa thấy rộng của các nhà lãnh đạo được nhân dân tán đồng hỗ trợ. Cái

ta ước lượng các sòng bài đã thu vào khoảng 7 tỉ). Cứ mỗi tháng có đến năm ngàn gia đình, tối thiểu là hai người, đã dọn đến Vegas để sinh sống. Công ăn việc làm, gồm đủ ngành nghề, từ anh hầu bàn đến tay đầu bếp, từ người chạy xe cho đến anh chữa máy (tôi có dịp nói chuyện với một anh mechanic, chuyên sửa lặt vặt các slot-machine, anh ta đến đây chỉ có cái vé xe buýt

và 20 đồng trong túi, sòng bạc gọi anh đi huấn luyện sáu tuần, sau đó về phục vụ cho Casino với lương "Entry level" 9 đồng một giờ tuy đồng lương không cao nhưng cũng sống thư thả. Dân cư ở đây phần lớn phục vụ cho kỹ nghệ cờ bạc. Rất hiếm nơi trên thế giới mà bốn năm giờ sáng bạn vẫn thấy các thiếu nữ trẻ đẹp, duyên dáng trong vương phục mỹ miều trà nước phục vụ khách đỗ đèn. Mật độ dân số của minh tinh, nghệ sĩ, phục vụ cho kỹ nghệ giải trí vui chơi, trong mỗi dặm vuông ở Vegas cao hơn bất cứ nơi nào trên thế giới. Các Mega Casinos ở đây như M.G.M, The Mirage, Bellagio, The Venetian, New York-New York phải thu nhập cả triệu đô la mỗi ngày mới đủ cho tổng phí. Khỏi cần dùng tam, tứ, hay ngũ đoạn luận ta cũng có thể

suy ra cái tương quan sống còn thế nào giữa sòng bài và các kỹ nghệ phụ thuộc như khách sạn, nhà hàng, tửu quán, dịch vụ... vân vân...

Ngân sách hàng năm của tiểu bang Nevada, từ 60% đến 70% thu nhập ở các sòng bài. Tuy cờ bạc là kỹ nghệ chính của Vegas, nhưng các kỹ nghệ khác như xây cất, đường sá, tiểu công nghệ... cũng rất quan trọng thu hút công nhân, chuyên viên đủ mọi ngành nghề khác nhau. Vegas, cái thành phố mà sự phát triển nẩy nở thể hiện từng

Thành phố Las Vegas nhìn từ trên cao

ngày có nhiều nét dị đồng với cái thành phố mà nhà đạo diễn tên tuổi Francis Ford Coppola trong cuốn phim *Megapolis* mà ông thai nghén suốt 18 năm qua và cũng có thể là cuốn phim cuối cùng trong cuộc đời của nhà đạo diễn tài ba này.

Ông Coppola (nhà đạo diễn nổi danh với những bộ phim *The Godfather* (Bố Già), *The Conversation* (1974), *Apocalypse* (1991), *Tucker: The man and his dream* (1988), *Peggy Sue Got Married* (1986) đây chỉ là một số trong số hơn 70 bộ phim ông đã thực hiện) đã được mời lên để nói lời kết thúc trong ngày bế mạc khoá hội thảo “2002 Pacific Coast Builders Conference” tổ chức tại San Francisco. Ông đã làm khán thính giả ngạc nhiên, nhất là các chuyên viên thiết kế, về viễn ảnh của đô thị trong tương lai. Ông nói “con người là một sinh vật xã hội và chúng ta yêu thích sự náo nhiệt

nhộn nhịp sinh

động mà một

đường phố

chật ních người

đem đến cho

cuộc đời chúng

ta” (Nguyên

văn: People

are social crea-

tures and we

love the ani-

mation that a

street full of

people brings

to our lives).

Cái nhìn của

ông trong

những đô thị

với mật độ cao

không nhất

thiết để chứa

đựng sự nẩy nở

của dân số, mà

là tiềm năng

ưa thích cho

nơi sinh sống.

Ông bác bỏ cái

khuôn rập (ste-

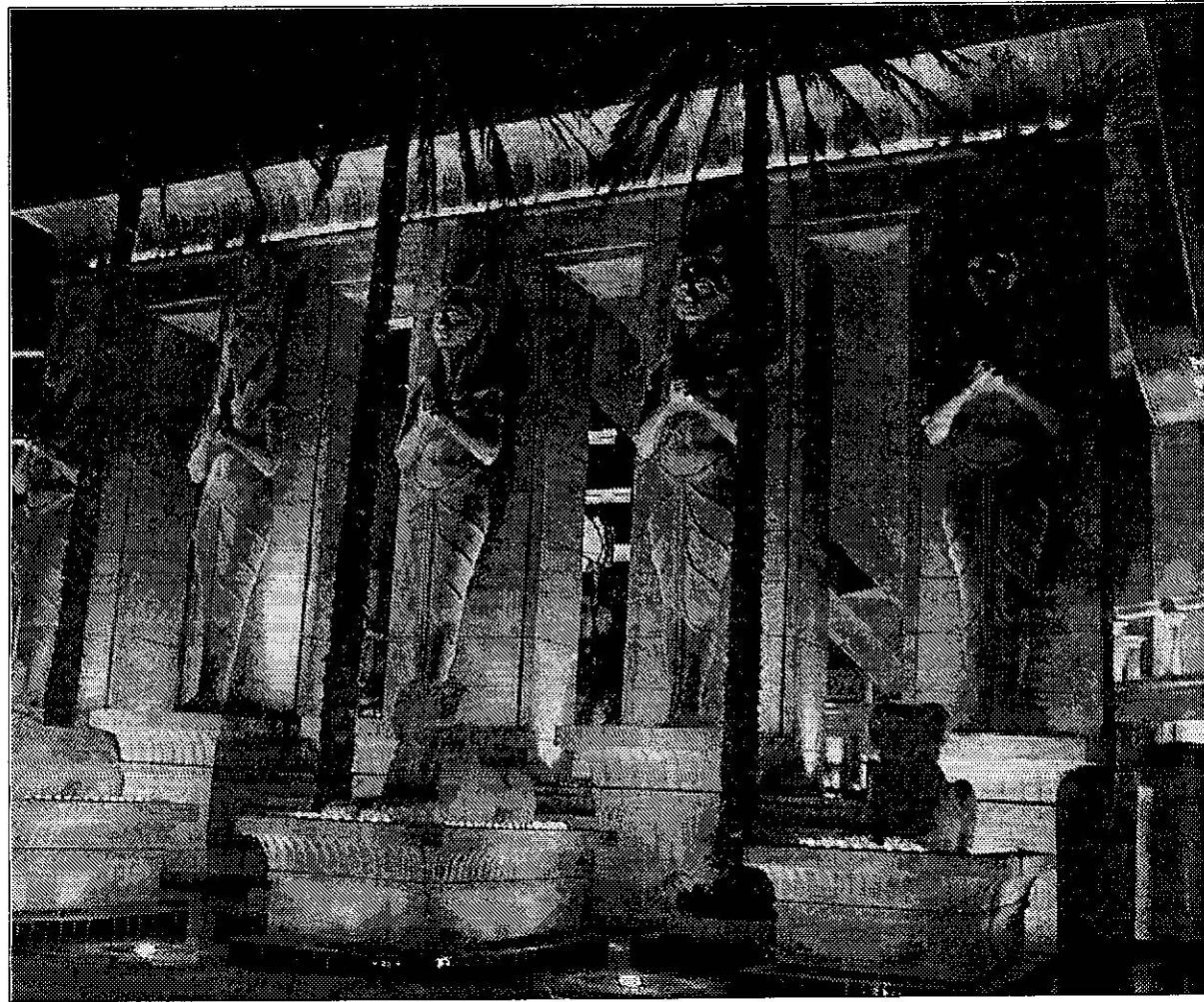
reotype) quan

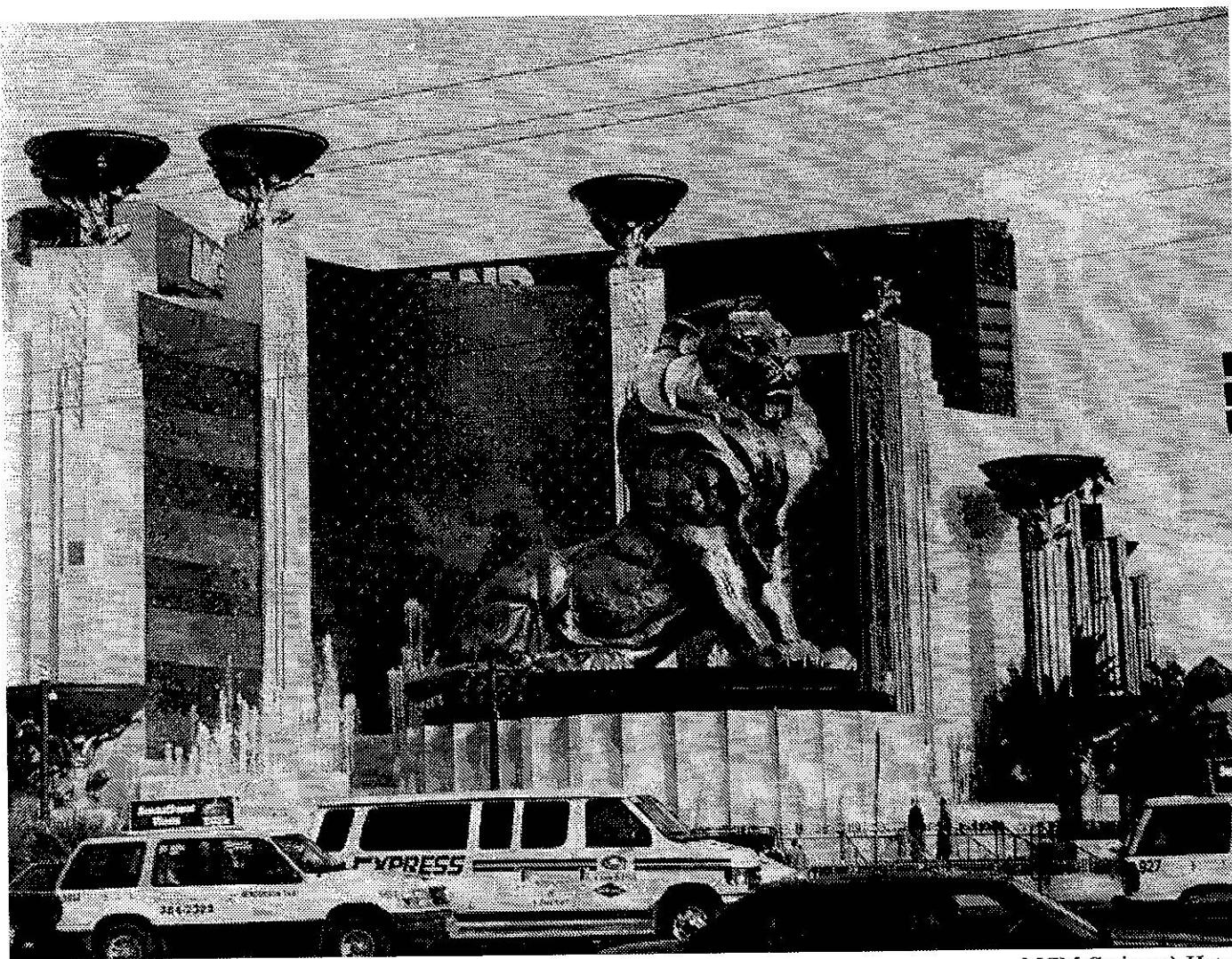
niệm rằng

thành phố là nơi ổ chuột (slum) xô bồ, hỗn tạp, và rác rưởi. Ông cũng miêu tả ngoại ô và vùng phụ cận như là “Ảo tưởng của sự cô lập” (*The illusion of isolation*), thậm chí chỉ là những nơi man dã (*uncivil places*). Thật ra, tuy với một cựu cảnh khác nhau, nhưng những đầu óc đã thai nghén và sinh nở ra cái siêu đô thị Vegas này đã đi trước một bước nhà đạo diễn tài hoa này. Một điểm lý thú quan trọng, mà ông Coppola phát biểu trong ngày bế mạc cuộc hội thảo là nêu lên nghi vấn “Nếu anh muốn biết ai có quyền lực trong xã hội, thì hãy nhìn ai là người đang sử dụng nghệ sĩ.” (if you want to know who has the power in society, look at who is employing the artists) (Có thể chữ nghệ sĩ tôi dịch ở đây không thoát ý, nếu có AH nào gà cho, tôi sẽ xin bổ khuyết). Câu nói này của ông Coppola áp dụng 100% trong kỹ nghệ cờ bạc ở

Las Vegas. Tôi sẽ chứng minh điều này cùng các bạn qua các lãnh vực thiết kế, kiến trúc, trang trí, tổ chức, kiểm soát, an ninh của Vegas, đô thị có một không hai này. Trên mỗi mặt, mỗi góc cạnh, mỗi chi tiết của siêu business đỏ đen này đều có khối óc và bàn tay của các artists uốn nắn mổ xé. Bạn nghĩ rằng những nhà phân tâm học sẽ khó có job ở đây thì bạn sẽ lầm to. Nói cho hết mọi ngọn ngành ai là người có liên quan đến một cái slot machine thì có thể cả một Lá Thư cũng không đủ chỗ để in. Quả thật người được tham khảo đầu tiên về dáng dấp hình thù của cái máy là một nhà phân tâm học. Anh ta sẽ nghiên cứu làm sao để khi bạn sạch túi mới vỡ lẽ ra thì đã quá trễ. Anh ta cũng sẽ cho toa cho cơ xưởng sản xuất máy những màu sắc nào mà các bà các cô sẽ bị thôi miên bởi cái máy làm cho đinh chặt vào cái ghế không sao dứt ra

Phía trước Luxor Casino, Las Vegas

MGM Casino và Hotel

được. Máy cũng sẽ được nhạc sĩ tài ba kiêm kỹ sư lục lộ, AH Hồ Đăng Lễ, đêm và phổi nhạc làm sao bạn hết tiền mà vẫn còn ngây ngất. Có phải vì dư tiền, nhiêu của, mà tự nhiên các chủ Casinos lên cơn điên cho mìn nổ sập những cao ốc mà bạn có làm đến ba đời tám kiếp cũng không đủ tiền để xây nổi nửa tùng? Họ không có điên đâu, bộ óc của các tay tài phiệt này đã được thay thế bởi cả trăm bộ óc artists mà nhà đạo diễn Coppola đã nói trên.

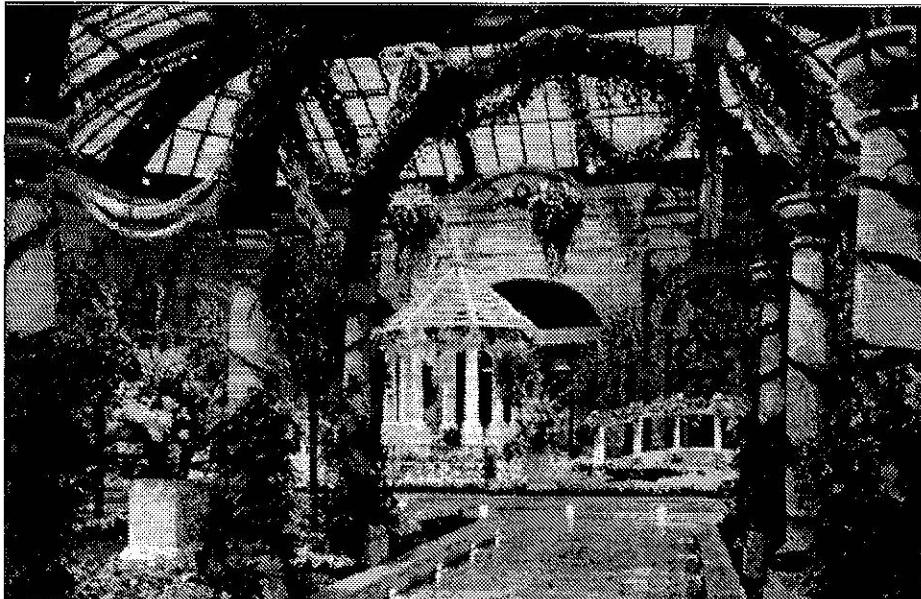
Những đầu tư hàng tỉ bạc được hàng năm liên tục đổ vào để kinh doanh trong kỹ nghệ cờ bạc đã được các kinh tế gia, chuyên viên lão luyện trong nghề, điều nghiên, phân tách, ước tính chi tiêu, và dự trù kế hoạch thực thi, áp dụng óc não của những chương trình điện toán hiện đại. Tuy nhiên phải nói rằng mọi công ăn việc làm trong cuộc

sống con người đều có mạo hiểm rủi ro. Sự thua lỗ sát nghiệp không phải là không xảy ra trong kỹ nghệ đỏ đen, mà chỉ là xác suất rất nhỏ. Nếu bạn ngồi vào một bàn chơi Blackjack (dì dách) bạn sẽ thấy dealer nhả cái luân phiên thay đổi, cũng có thể là một biện pháp ngừa mưu toan gian lận giữa tay chơi và hổ lỳ, nhưng chắc chắn là sòng bài luôn luôn thay người dealer chia bài khi họ thấy bạn đang ở chu kỳ hên đỏ. Nguyên tắc “đổi mới” này trong những thập niên gần đây đã được áp dụng ở Vegas: đổi cũ thay mới, đập đi xây lại, lợi nhuận

được kế hoạch theo đầu tư. Thị trường chứng khoán New York có xuống như diều đứt dây, thì Vegas, nói như tướng Hoàng Xuân Lâm, vẫn “vẫn như bàn thạch”. Ai cũng biết số cổ phần đầu tư của Vegas vào thương trường rất lớn và sự mất mát không phải là nhỏ khi chỉ số Down Jones, Nasdaq tuột dù! Nhưng tại sao sự phồn vinh (thật chứ không giả tạo như ông VC rêu rao đâu)

Lời Hay Ý Đẹp

- * Trách bạn ở chỗ vắng, khen bạn ở chốn đông.
- * Tình yêu là nguồn vui ngọt ngào nhất và là sự thống khổ đẫ man nhất.
- * Âm nhạc lời ngọt lịm trong tim người đàn ông và dang lè lên mặt người đàn bà.
- * Thà có bạn mới hơn là kẻ thù cũ.

và mạch tiền bạc vẫn ào ào thác đổ ở đây? Cái lý lẽ mâu thuẫn ấy tôi xin thưa cùng bạn là do ở các nạn nhân đáng thương, những bợm ghiền thâu đêm suốt sáng, tự nguyện thấp đèn, tự nguyện cúng dường bạc tiền, paychecks cho em Vegas! Mọi sự giờ đây là minh bạch rõ ràng, vậy tôi xin bạn nếu có mơ thành triệu phú thì xin nhớ chớ có cầm dùi ở đây. Và cũng để chứng minh cho đủ tôi xin bạn cùng tôi đi xem máy móc và nghệ thuật móc tiền ở thành phố “that never sleeps” này.

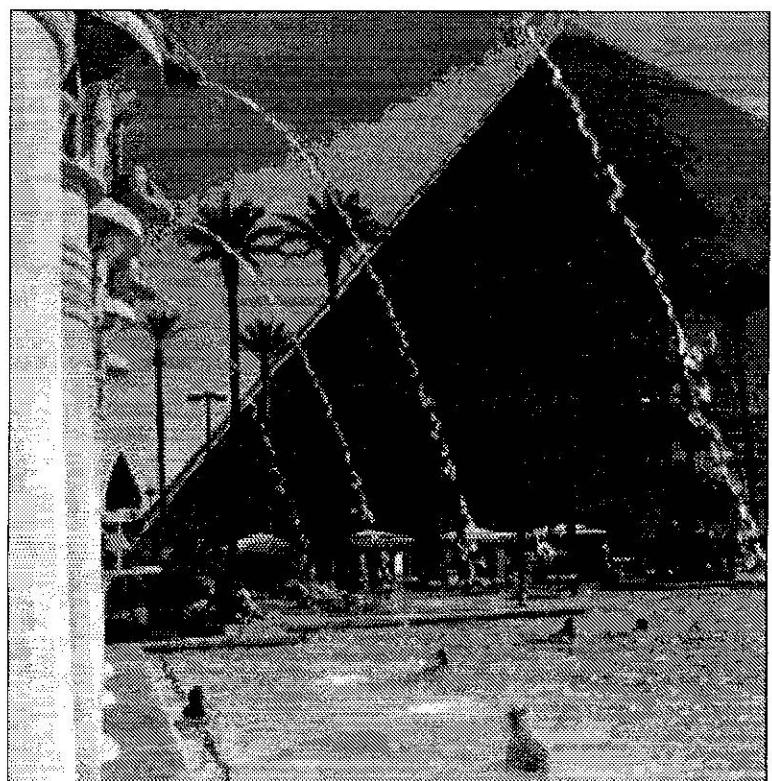
Những máy Slots giật tay của mấy chục năm về trước bây giờ hầu như là những cổ vật (antiques). Ngay cả những mấy double, triple, chín mươi lần nhân lên tiền trúng cũng không còn mấy hấp dẫn các cô, các bà thích vừa kéo vừa giật, vừa cười như nắc nẻ mỗi khi chuông reo tiền đổ. Máy Slots bây giờ là do các artists nhào nặn ra. Máy biết nói biết cười, biết mời mọc, biết khen chê, biết chiều chuộng. Bạn cho tôi phia, dùng chữ quái đản! Oan cho tôi, bất cứ Casinos nào nếu bạn vào tìm chơi cái máy có tên đàn bà Jennie, bạn như đang xem một màn nhảy múa trong cung điện “Một ngàn lẻ một đêm” ở vương quốc Ba Tư, mỗi lần bạn trúng, người vũ nữ trên người thiếu vải chỉ có hai mảnh, vừa uốn éo vừa nói nhùa nhụa “Yes Master, please lay down”. Các kỹ nghệ sản xuất máy

đánh nhau. Bạn thích thể thao, kịch nghệ, lịch sử, du lịch, chè chén... mọi khía cạnh của giải trí, du hí, rừng rú, phiêu lưu mạo hiểm, đều được thể hiện trong các máy Slots hiện đại. Kỹ thuật điện tử được áp dụng tinh vi để bạn hết tiền mà chưa tỉnh, như bị đĩa hút máu đến phình bụng nhả ra mới thấy đau ngứa! Lúc nào bạn cũng thấy máy báo “You won” nhưng bạn đâu có biết máy nó đang rỉa mòn cái ví tiền đang với của bạn. Bỏ vào máy 10 nickels, máy nhả ra 8 nickels kêu reng âm ĩ “Yon won” với anh Méo bạn chớ tưởng anh ta ngây ngô khù khờ mà có ngày “bán vợ đợt con”. Thật tình bạn muốn lên ném thử thì cứ thăm em Vegas một lần chứ tôi có nói cả

năm cũng không làm sao nói hết!

Trước khi dắt bạn ra khỏi cái mê cung của “thiên đường nơi sa mạc” tôi xin bạn lại cùng tôi theo hướng Nam vào xa lộ Xuyên bang 15 trực chỉ Los Angeles. Tôi thích trở về vào những đêm Chủ Nhật, về buổi chiều thì dễ bị nắng nhìn vào mặt, khơi vết thương sạch túi, vừa đau như hoạn, vừa sợ vợ häch hỏi lôi thôi, mà cũng để tránh bị nạn giao thông “bumpers to bumpers” thường xuyên xảy ra vào những ngày cuối tuần. Khoảng tầm chín giờ tối thành phố chan hòa màu sắc, bạn như vẫy tay với tháp Stratosphere cao vời vợi dan với trăng sao, The Mirage với ảo ảnh và sự thoáng chốc của cuộc đời, New York- New York con người và đường phố, MGM màu lục bảo đậm mè một góc trời chợt men lên trong tim bạn một thời niên thiếu, tất cả chạy ngược về sau, tất cả tan đi trong ngày cuối tuần.

Để kết thúc bài này tôi xin được cảm ơn cô Vivian Hà Nguyễn bạn đồng nghiệp của tôi ở District 8 đã bỏ công sức “vác ngà voi” với tôi trong đề tài “Cờ Bạc này”.

Rừng Thơ Công Chánh

Người phụ trách: AH Tôn Thất Duy

Vườn Thơ vào Xuân nở rộ hoa lá muôn màu và trở thành một rừng thơ của gia đình công chánh. Mỗi các ái hữu, thân hữu tìm về hình ảnh đáng yêu của người em gái nhỏ năm nào trong bài Em Ngoài dó của AH Lê Công Minh và Thuở Ban Đầu của AH Trần Việt Điều. Thân hữu Khanh Phương bên cạnh đó đã thực sự tìm về thăm lại người tình thuở học trò và gửi cho chúng ta cảm nghĩ của anh qua Ngày Xưa, Tuổi Học Trò. Trong góc thơ ca tụng Tình Yêu là AH Nguyễn Đắc Khoa và Thực Mi với Nhớ Giữ Cho Nhau và Tình Riêng. Nhưng tình yêu không dừng lại ở mối tình trai gái, AH Nguyễn Văn Thái tặng cho chúng ta mối đam mê nghề nghiệp và hạnh phúc thấy mình đóng góp được chút gì cho quê hương trong bài thơ Nắng Công Trường. Quả Không, Hạnh Phúc và Hoài Cảm là những áng thơ của AH Nguyễn Quang Bá, Tràm Cà Mau và Trần Việt Điều nói lên cảm quan của các AH về cuộc sống và thân phận làm người của chúng ta.

Và dĩ nhiên Rừng Thơ vào Mùa Xuân được trang điểm với các vần thơ Xuân đầy màu sắc của Thân-hữu Mi-Lan, AH Trần Giác Hoa.

HOÀI CẢM

Mông mên cỏ cháy đồi hoang
Chiều phơi cát đỏ vô vàng xót thương
Cảm từ lạc bước tha hương
Ngàn pho kinh sử huống vương ngậm ngùi

Ra đi tóc vẫn còn xanh
Giờ đây tóc trắng biến thành mái sương
Yên ba hư phiếm trùng dương
Vọng hồn Thục Đế, hà phương Việt Sào.

Trần Việt Điều

XUÂN QUÊ HƯƠNG

Chim Oanh ríu rít trên cành,
Hoa Mai nở rộ, hoa Chanh đón mừng.
Tiết trời man mác lâng lâng,
Người người náo nức, mong Xuân trở về.
Cùng nhau múa hát say mê,
Vui Xuân là lúc vọng về cố hương.
Hồi ai rong ruổi trên đường,
Dừng chân vui hưởng tình thương đậm đà.
Quê nhà bánh tét, bánh chưng,
Châm phong pháo Tết, tung bùng nổ vang.
Em tôi áo mới xênh xang,
Quần là, áo lượt ca vang xóm làng
Xuân ơi! Xuân hồi, Xuân ơi!
Để cho cô gái lã lơi Xuân thì.
Mày ngài, má thắm hây hây,
Đôi môi mong đở ngất ngây bão tình.
Cổng làng vọng tiếng chuông ngân,
Tin hay, lễ hội ngày Xuân lại về.

Mi Lan

TÌNH RIÊNG

Anh khó hiểu như một bài ẩn số
Tưởng khô khan, anh vẫn biết lối vào
Nhớ hôm nào, hò hẹn dưới trăng sao
Ta lên đỉnh tình yêu tìm vũ trụ

Và nơi đó:
Đồi trũng, dốc cao,
đường cong ảo tưởng
Đại lộ phương trình,
ngồi ngắm thương nhau
Đường em đi,
sỏi đá, cỏ cây vào
Đưa ta đến, bên nhau xây cuộc sống

Em mãi yêu anh,
người yêu Phú Thọ
Anh đem sức mình,
đóng góp quê hương
Ngày mai đây trên khắp vạn nẻo đường
Tình ta vẫn là tình yêu muôn thuở

Thực Mi

NHỚ GIỮ CHO ANH

Em ơi!
Nếu ngày nào ta xa nhau
Em nhớ giữ cho anh
Suối tóc xanh
Diễm ảo
Từng làm hồn anh chao đảo
Trước dòng buông xả lả loi

Nhớ giữ cho anh
Màu áo thiên thanh
Xanh cả mây trời
Dáng dài cát trâm anh ngày xưa đó
Để đêm về anh mênh mang nỗi nhớ
Mộng cùng em phiêu lảng giữa trăng sao

Nhớ giữ cho anh
Những tình thư xanh thuở ban đầu
Anh đốt lửa
Viết cho em từ hôm gặp gỡ
Những say đắm nồng nàn gắn bó
Những hẹn hò thương nhớ mãi không nguôi

Nhớ giữ cho anh
Những bài thơ trác tuyệt muôn đời
Anh đã nắn nót chép cho em
Từng câu từng chữ
Là những vần trữ tình bất tử
Giặng giặng trên trang tình sử đôi ta.

Nguyễn Đắc Khoa

*Ngày xưa,
tuổi học trò*

Tôi quen một người con gái
Hà Nội, ngày xưa, tuổi học trò
Dáng hiền, nét đẹp ngây thơ
Mến thương nàng, tôi chưa hề bày tỏ
Vì còn nhát dại, của tuổi học trò

Nàng cũng quen một người bạn tôi
Anh hiền lành, hát hay, học giỏi
Yêu nàng, anh cũng chưa hề nói
Vì yêu thương ngu ngơ
Thuở ấy học trò

Thế rồi tháng bảy, năm tư
Nước Việt chia hai, ngăn cách đôi bờ
Tôi vào Nam, di cư
Nàng và bạn tôi ở lại
Gặp nhau lần cuối chia tay
Ngập ngừng, tôi chúc
Hai bạn tôi sẽ bên nhau mãi mãi

Một hôm, hết chiến tranh
Tôi về thăm Hà Nội
Giữa phố phường đô hội
Gặp lại nàng
Nơi một cửa hàng bán áo, lụa và tơ
 Tay đan áo, nàng kể chuyện xưa
 Tôi nghe, tâm sự bồi hồi
 Chồng nàng, bạn cũ của tôi
 Năm vào Nam chinh chiến
 Vượt Trường Sơn đã mất rồi

Ngày xưa, nàng đan áo
Gửi ra tiền tuyến choc hồng xa xôi
Giờ đây, nàng đan áo
Ao đan xong, đem bán cho đời

Tơ sợi buồn!
Xa rồi dáng đẹp ngày xưa
Chiến tranh, tan vỡ mộng thuở nào!

Khanh Phương